

Forfatter: Lange, Julius Henrik

Titel: BREV TIL: Nyrop, Kristoffer FRA: Lange, Julius Henrik (1894-04-14)

Citation: Lange, Julius Henrik: "BREV TIL: Nyrop, Kristoffer FRA: Lange, Julius Henrik (1894-04-14)", i *Breve fra Julius Lange*, Nordiske Forlag, s. 304. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002320804-000-shoot-L0023208040000284.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Breve fra Julius Lange

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Lange, Julius Henrik, *Breve fra Julius Lange*,

TIL DR. PHIL. KR. NYROP.
Kbhvn., 14. Apr. 1894.

Kære Dr. Nyrop!

Tak for Deres meget lærerige og morsomme og fortræffelig skrevne Afhandling ¹.

Maa jeg anføre et Fænomen, der nærmest kunde høre hjemme paa Afhandlingens S. 46. — J. N. Madvig skriver (Letterst. Tskr. 1879, 414, Note): »det hele opløser sig i sin fulde Tomhed, naar man bemærker« osv. Dette har altid forekommet mig som et stivt Stykke af et Exempel paa, i hvor høj Grad den store Sprogmand manglede naturlig Sprogsans, i alt Fald naar han selv skulde udtrykke sig paa Dansk. Og det bringer mig til at tænke over, om Katakreserne ² ikke i Almindelighed maa opfattes som sproglige Misgerninger, der sanktioneres af praktiske Hensyn. De har naturligvis fuldkommen Ret i, hvad De S. 43 udvikler om Katakresens Nødvendighed og Nytte for Sprogets praktiske Brug; men dette forhindrer ikke, at Opfinderen af enhver ny Katakrese burde straffes om ikke med Badbrækning, saa dog for s. 305 Radbrækning (af Sproget). Alvorlig talt: ligger der ikke altid en sproglig Hungersnød, en Mangel paa Finfølelse paa Bunden?

Naar jeg har skrevet om en Dame, at hun var »Kone for« ¹ osv., saa er det halvvejs Spøg og halvvejs Ængstelighed (som De forresten ogsaa antyder). Jeg har i det hele megen kritisk Formsans og føler det somme Tider som en Lidelse. Derfor er jeg ogsaa langt mere ængstelig end vovet i min Sprogbehandling (og slægter heri min Morbroder Fr. Paludan-Müller paa). Hvis jeg var saa samvittighedsfuld med alting som med det Sprog, jeg skriver, saa vilde jeg være en Engel. Forresten burde da Sproget i den Afhandling ikke roses.

Men derfor kan jeg dog ikke taale Fornærmelser, ikke engang fra Venner. Husker De ikke, at Poul Møller et Sted har sagt, at »Stilist« er det værste, man kan være? Og naar De saa oven i Købet giver mig »Udmærket godt« for saadan en Last, saa kan det nemt blive enten til Duel eller Proces.

Imidlertid er jeg bestandig

Deres hengivne
Jul. Lange.